Interviu cu MICEAL LEDWITH Partea 2

profesor de teologie, fost consilier al Papei Ioan Paul al 2-lea

traducere de Andreea Carceoreanu

Cristian Mureşanu: -Bine ai revenit la emisiunea “Ştiință şi Cunoaştere” aici la TVR Cluj, la episodul 2 al discuției noastre extinse.

Miceal Ledwith: -Bună, … cred că acum e ora 22 fără 10 minute la tine în România,…

C.M.: -Da,

Miceal Ledwith: -Pierzi timp din somnul prețios…

C.M.: -Oh, nu e nicio problemă. Eu am nevoie doar de 4 ore de somn …. pe noapte.

Miceal Ledwith: -Va trebui să vorbesc cu tine într-o zi pe această temă…

C.M.: -Desigur, oricând doriți, … acesta e doar unul din efectele biotransformărilor…

Miceal Ledwith: -Oh, da, am citit, crede-mă, acel articol de 61 de pagini,… minunat, da…

C.M.: -Mă bucur să vă reîntâlnesc şi aş vrea să vorbim de data aceasta mai mult despre un alt aspect legat ştiință şi religia. De exemplu, o idee interesantă cu care am putea să începem discuția este ceea ce ați numit “Dumnezeul lipsurilor”.

-Mulțumesc. E o întrebare interesantă. Într-unul din DVD-urile mele vorbeam despre “Dumnezeul lipsurilor”. Ce am vrut să spun prin aceasta ? Este vorba de o privire asupra modului în care majoritatea dintre noi îl “gândim” pe Dumnezeu, sau cel puțin modul în care religia vestică îl “gândeşte” pe Dumnezeu de multă vreme încoace, de cel puțin câteva secole. Dacă examinăm cu atenție ideea vom observa că noi îl punem întotdeauna pe Dumnezeu pe tărâmul misterelor, al inexplicabilului. Deci dacă eu reprezint realitatea printr-un cerc de 360° atunci unele lucruri le voi asocia cu Dumnezeu iar altele nu.

În trecut totul era explicat prin ideea de Dumnezeu: tsunami-urile, uraganele, furtunile de pe mare, trăsnetele din cer, vremea rea, secetă, toate erau explicate prin ideea de Dumnezeu. Apoi, desigur, am început să vedem că ele aveau alte explicații. Dacă am vreo boală, n-o să mai cred că se datorează vreunei acțiuni demonice, ci mai degrabă că e cauzată de un virus, microb sau bacterie. Asemănător, aici în SUA am avut recent uraganul Katrina care a distrus oraşul New Orleans din Golful Mexic dar nu spunem că s-a datorat lui Poseidon, cel care controlează valurile, sau lui Zeus care era zeul trăznetelor, ci spunem că se datorează unor forțe naturale.

E vorba deci de progresul cunoaşterii şi tehnologiei. Complexitatea este un lucru pe care cel mai bine e să-l foloseşti în discuțiile cu oamenii, pentru că toți îşi doresc să fie sofisticați. Deci, înțelegerea complexă a realității ne face să gândim ca uraganul Katrina sau alte fenomene naturale, precum cele din Indonezia de exemplu, n-au fost provocate de Zeus sau Poseidon, ci de factori meteorologici pe care îi putem înțelege şi prezice. Pe scurt, ceea ce susțin despre "Dumnezeul lipsurilor" este că pe măsură ce cunoaşterea umană se dezvoltă şi progresează tot aşa evoluează şi înțelegerea noastră despre Dumnezeu. Cu mulți ani în urmă contemplam Vechiul Testament, o scriere foarte importantă pentru înțelegerea modernă occidentală a termenilor religioşi, şi – aşa cum poate ştii – în vechime, în perioada lui Iisus nu exista ca astăzi aceasta aranjare succesivă a cărților ce țin de Vechiul Testament.

Cum poți avea o continuitate când ai cele 29 de cărți ale Vechiului Testament scrise pe suluri de pergament ce stau grămadă într-o cutie? Le citeai atunci cum îți picau în mână. Mai târziu însă au apărut cărțile, care erau capsate, legate, lipite sau cusute între coperți şi atunci a fost nevoie de o aranjare ordonată a acestor scrieri. Aşa că după distrugerea Ierusalimului în anul 70 e.n. de către împăratul roman Titus - care a fost o distrugere totală, nicio piatră n-a mai rămas peste alta, nici măcar în templul magnific al lui Irod iar comunitatea evreiască a fost împrăştiată în cele patru zări ale pământului.

A fost o rupere a continuității. În Ierusalim nu au mai existat tradiții iudaice dinainte de anul 70 e.n. care să fie continuate după acest an, nici măcar una. Şi aşa s-a născut întrebarea:"Cum să procedăm în acest caz particular?" Toată înțelegerea noastră față de Iisus şi față de divin în general - pentru că interpretarea pe care astăzi o acordăm divinului este indisolubil legată de interpretarea pe care i-o acordăm lui Iisus, a fost radical schimbată. Iată deci că avem acum o mare enigmă postuma pe care o contemplăm.

Toate aceste înțelegeri minunate sunt radical schimbare atunci când le punem într-o paradigmă de gândire complet nouă. Vedem că ce s-a întâmplat atunci în acea etapă ne afectează în etapa în care ne aflăm noi azi, şi pornind de aici să vedem ce urmează. Actuala ordonare a cărților Vechiului Testament a fost stabilită după distrugerea Ierusalimului, în anul 90 e.n., în cadrul sinodului rabinilor ce s-a întrunit în nordul Israelului, în orăşelul numit Jamnia. Acolo s-a hotărât aranjarea cărților Vechiului Testament în ordinea pe care o cunoaştem azi. Primul capitol a fost pus Geneza, chiar dacă ea se situează cu două treimi mai târziu în ordinea cronologică.

La un moment dat, când "nu aveam altceva mai bun de făcut" – desigur că aş fi putut să am altceva mai bun de făcut – m-am apucat să privesc Vechiul Testament în adevărata ordine cronologică, după vârsta cărților deci, şi am observat că viziunea şi înțelegerea noțiunii de Dumnezeu a variat enorm de-a lungul acelei perioade. În perioada timpurie, din care datează de exemplu cărțile Exodul sau Deuteronomul, Dumnezeu era văzut ca o ființă puternică la modul absolut, care nu avea – țineți-vă bine! – nici un respect pentru morală. Deloc! ABSOLUT NICI UN RESPECT.

În Exodul 4 Moise îl întâlneşte pe Dumnezeu în drum spre casă, care - citez - "încearcă să-l omoare" pe el, Moise, marele său apostol în fața poporului evreu, pentru o ofensă minoră. Ce fel de Dumnezeu e acesta? Este acesta Dumnezeu-Creatorul? sau este Iehova, cel din tăblițele mesopotamiene, fiul sau nepotul zeiței Ninhursag (Mabmi), femeia care a creat prin inginerie genetică rasa umană?

Suntem oare pregătiți să acceptăm acest lucru? Suntem pregătiți să acceptăm consecințele faptului că am fost creați prin inginerie genetică în urmă cu 230.000 ani în Mesopotamia şi să vedem că aici e vorba de sclavie? Şi ce fel de informație a fost inserată în genele noastre? Putem accepta asta sau nu? Suntem toți ființe divine, iar alegerile noastre sunt covârşitoare şi respectate. Dar să ne

amintim că în virtutea legii cauzei şi a efectului tot ceea ce "alegem" se întoarce la noi, să ne bântuie ori să ne umple de recunoştință şi bucurie.

C.M.: -Care ar fi motivul pentru care oameni educați ajung la un dogmatism religios?

Miceal Ledwith: -NESIGURANȚA. Ştii, Cristian, eu mă consider foarte privilegiat în anumite privințe. Adică am părinți şi familie care sunt catolici 100%. Iar eu îi aplaud pentru asta. Mi-au dat o educație minunată. Dar am început să mă întreb de ce, şi tocmai că vorbeam data trecută cum în sistemul de educație european gândirea ştiințifică este disociată mult prea devreme pe direcții specializate, ştiințifice versus "umaniste" – de ce deci mintea ştiințifică este predispusă să alunece în paradigma de gândire religioasă, şi asta ar fi a 4-a "boală" a minții aşa cum am spus în DVD-urile mele?

Motivul este acesta: Fiind foarte specializați şi prea obişnuiți cu interpretarea newtoniană, oamenii de ştiință n-au cum să evalueze obiectiv alte paradigme de gândire, alte programe de acțiune din afara sistemului lor, pentru că n-au fost formați să gândească şi altfel. Oricine care îmbătrâneşte şi devine mai puțin suplu, va face artrită, reumatism sau are pierderi de memorie, oricine ştie că mai devreme sau mai târziu va fi norocos pentru orice zi de viață în plus, până când viața chiar i se sfârşeşte.

Aşa că ne întrebăm ce ne aşteaptă, dacă pur şi simplu încetăm să mai existăm? sau binele şi iubirea adevărată nu mor niciodată şi continuă dincolo de mormânt. Acestea sunt întrebări care îi contrariază chiar şi pe oamenii de ştiință. Deci de ce cad oamenii de ştiință în această capcană? Mă uitam recent la câteva fotografii făcute la întâlnirea de la Roma a Academiei Pontificale de Ştiință, o organizație a Vaticanului. Şi am văzut o poză cu Papa Benedict al XVI-lea, actualul papa, cu care am lucrat îndeaproape, personal, timp de 16 ani din cei 17 cât am făcut parte din Comisia Teologica Internațională a Vaticanului. Şi l-am văzut pe Papa Benedict, Joseph Ratzinger pe atunci, cum îl binecuvânta pe Stephen Hawking, fizicianul britanic paraplegic.

Nu ştiu cum a reacționat Stephen Hawking, dar poate a gândit ceva de genul: "Eu ştiu mai multe despre realitate decât individul acesta care stă în fața mea şi mă binecuvântează". De ce oamenii de ştiință acceptă să fie membri ai unei instituții precum Academia Pontificală de Ştiință a Vaticanului? Desigur sunt flatați, pentru că e o organizație prestigioasă. Departe de mine să spun că nu respect Vaticanul pentru realizările lui mărețe. Ceea ce-mi doresc însă cu fermitate este mai multă deschidere față de viitor şi față de faptele reale. Aceasta mi-aş dori. Deci chiar mă întreb cum s-a simțit Stephen Hawking când papa Benedict l-a binecuvântat. A simțit transcendență ori iubire? Nu vom şti sigur niciodată.

Dar aceasta e problema mea cu ştiința versus religie, şi anume, oamenii de ştiință – datorită separării radicale dintre disciplinele umaniste şi ştiințele exacte, mecaniciste, specializate – s-au "dez-umanizat". Şi s-au dezumanizat chiar față de propriul lor demers, deoarece sunt atât de puțin dispuşi să accepte că până şi ei s-au transformat într-un fel de religie, cu "preoțimea" lor, cu "dogmele" lor, cu "excomunicările" lor în cazurile în care depăşeşti limitele admise şi le pui în pericol finanțările viitoare. Unde este deschiderea aici? Eu cred că ar fi esențial ca religia şi ştiința să fie oponenți competitivi, să se provoace una pe alta spre reformă. Când o vor face, vom avea o lume frumoasă. Tu ce crezi? Eu mai iau puțină cafea.

C.M.: -Spuneai că atunci când cineva pretinde că a renunțat la religie, el de fapt îşi păstrează acelaşi cadru de referință religios doar că nu mai este conştient de acesta.

Miceal Ledwith: -E absolut corect! Ca să dau un exemplu, dacă după 20 de ani după ce noi am renunțat la paradigma mentală a religiei pe care am urmat-o ne întoarcem pentru o reuniune de familie, nuntă, botez, sau altă ceremonie, chiar dacă nu mai credem în religie vom simți această forță enormă care ne trage înapoi şi la care contribuie muzica, frazele familiare, ritualurile, ceremonia. Aceasta ne arată foarte clar faptul că problema fundamentală în procesul evoluției spirituale nu sunt informațiile sau ideile din mintea noastră, ci credințele retrograde care astăzi au devenit parte a ADN-ului nostru şi care au existat în noi de-a lungul timpului încă de la originile noastre.

Ei bine, când oamenii aud aceasta încep să se agite şi să spună: "Da, ştim asta, dar e o situație fără ieşire." Situația nu este fără ieşire, ci ea este doar complexă şi extinsă. Nu este deloc fără ieşire şi noi putem s-o rezolvăm! Putem chiar s-o rezolvăm repede şi eficient, dar nu o vom putea face atâta vreme cât negăm că avem o problemă. Asta am învățat deja din alte domenii, că nu poți rezolva ceva

decât dacă abordezi problema, nicidecum ignorând-o. Trebuie s-o abordăm după ce am conştientizat că am fost umpluți, de "Duhul Sfânt" poate, cu tot felul de idei exaltate iar acele idei nu se duc în altă parte altundeva decât în câmpul "cuantic", şi aceasta pentru că în ultimii 250.000 de ani am moştenit prin intermediul ADN-ului nostru credințe negative care ne controlează percepția, comportamentul şi atitudinile.

Trebuie să ne maturizăm, să înțelegem că toate acestea sunt în noi şi să inventăm metode de rezolvare eficiente. Dacă eu cred că Iisus a suferit şi a murit pe cruce pentru păcatele mele şi îmi concentrez toate eforturile asupra unui crucifix de pe perete, nu-mi fac niciun serviciu nici mie, nici lui Iisus. Ce mare e diferența între această conştientizare şi ceea ce mi-ar spune un om religios care aude acest mesaj: "Ştii, tu eşti inspirat de diavol acum."! I-aş spune că sunt inspirat de adevăr. Aceasta e marea durere!

C.M.: -Dar care ar fi originile acestor idei? De unde a apărut ideea unei ființe care ar sta deasupra norilor sau că Universul e o întâmplare, ideea că Dumnezeu se află undeva în exterior, reprezentarea divinului ca o ființă umană mai mare? De unde au apărut toate acestea?

Miceal Ledwith: -Câte ore ziceai că ai la dispoziție? Fii atent! Când privim la viața lui Iisus şi la toate dovezile pe care le avem la îndemână... Odinioară eram specialist în acest domeniu. Am intrat la facultate în 1960. Mi-am petrecut toată viața în Universitate până la vârsta de 52 de ani, în 1994. Studiul acestor subiecte constituia activitatea mea zilnică, serviciul meu. A fost o mare surpriză pentru mine – şi asta e ceea ce a dat naştere celui de-al 2-lea DVD al meu din seria "Cum a devenit Iisus un Christos", material care va avea o continuare mai amplă, pornind din acel punct şi explorând subiectul mai în profunzime – am ajuns să-mi dau seama că imaginea care ni "se vinde" de obicei despre Iisus nu este reală. De exemplu, cât de mult cunoaştem despre Iisus din Noul Testament, din cele patru evanghelii, azi în 2012? Vă amintiți de un moment semnificativ, să zicem asasinarea lui John F. Kennedy în 1963? Când a fost asta?

Acum 50 de ani. Cea mai timpurie dintre evangheliile care vorbeau despre viața lui Iisus era scrisă la aproximativ 50 ani după moartea lui. Mai mult - legați-vă centurile de siguranță! - nu există în cele patru evanghelii nici măcar un cuvânt scris de cineva care l-a cunoscut personal pe Iisus. Deci, la ce ne putem aştepta când cineva care nu l-a cunoscut personal pe Iisus scrie despre acesta la 50 de ani distanță? Nu vreau să denigrez evangheliile Noului Testament; ele sunt nişte documente minunate. Spun doar că autorii lor nu l-au cunoscut personal pe Iisus, şi toate au fost scrise la aceeaşi distanță în timp față de patimile lui Iisus, egală cu timpul scurs între momentul asasinării lui Kennedy şi prezent. Şi aşa începem să ne facem o idee.

Aceste fapte trebuie scoase la lumină şi examinate. Avem de-a face cu o doctrină aici sau cu un adevăr istoric, cu fapte reale sau cu o versiune propagată care circulă oral? Din cercetările mele reiese că e vorba de o variantă care a circulat oral (legendă). Ce auzim că se spune despre Iisus în Noul Testament? Auzim (poveşti) despre primele două zile de la naşterea sa... iar aceste poveşti sunt suspect de bine "aliniate" cu ideile despre moartea şi învierea Salvatorilor care circulau după primele două secole ale mileniului întâi: toți Salvatorii erau născuți în iesle, toți pe 25 decembrie etc. Vi-l răpesc pe Iisus când spun asta? Nu, dimpotrivă, vi-l dau înapoi, sper!

Deci auzim despre primele două zile ale vieții lui Iisus, despre fuga în Egipt timp de 2 ani – deci asta-i tot ce ştim din primii 8 ani? - apoi auzim despre vreo două zile în templu când avea 12 ani, se presupune că era prezent pentru ceremonia Bar Mitzvah pentru Iisus şi "fratele" său geamăn, Toma - iar din următorii 18 ani de viață nu aflăm nicio iotă (nimic). Oare asta înseamnă că în acest timp Iisus a stat în Nazareth şi a lucrat în atelierul de tâmplărie al lui Iosif, făcând căsuțe pentru păsările, băncuțe de grădină şi altele asemenea? Pentru că atunci toți ar trebui să ne schimbăm meseriile, dacă după 18 ani de presupusă tâmplărie în Nazareth apari brusc vindecând bolnavii, mergând pe apă, înviind morții şi materializând lucruri din nimic.

Oare asta s-a întâmplat cu Iisus? Evident că nu. Iisus (împreună cu Toma) au plecat spre Est cu o caravană, la vârsta de 12 ani, în căutarea marilor maeştri care puteau face toate aceste minuni pe care le-am menționat anterior. Ei căutau pe cineva care să-i învețe toată această cunoaştere, şi care să-i învețe ceva mult mai important... pentru că dacă vroiau să învețe cum să facă toate aceste minuni, trebuiau să cunoască ceea ce se află în spatele tuturor lucrurilor, pentru a înțelege realitatea. Aşa că Iisus a petrecut 6 ani, împreună cu "fratele" său geamăn, străbătând India de la vest la est.

De pe coasta estică a Indiei Iisus s-a îndreptat spre nord, în timp ce "fratele" lui s-a întors acasă dezgustat. Tot ce au întâlnit în stepa indiană a fost o mulțime de "guru" care doreau să fie slujiți şi veneraţi şi care nu i-au învățat nimic despre marea lucrare. Aşa că Iisus a pornit spre Nord, de pe coasta estică a Indiei, pe lângă locul de baştină al lui Buddha Gautama, Kapilavastu, până sus în Nepal, în interiorul Tibetului. Acolo i-a întâlnit pe adevăraţii maeştri şi aceştia i-au dezvăluit cunoaşterea secretă a realităţii, cum să controleze materia cu ajutorul câmpului "cuantic", care constituie al cincilea nivel vibratoriu din cele şapte existente. Aşa a vindecat bolnavii şi i-a înviat pe cei morți.

Nu e vorba de miracole, ci e doar semnul ieşirii sale din ignoranță (al dobândirii cunoaşterii realității). La vârsta de 26 de ani Iisus a părăsit munții Tibetului şi s-a întors în Israel ca să-şi pună în aplicare, cum să-i spunem?, "proiectul".

C.M.: -Timpul e scurt şi aş vrea să abordăm teme foarte diferite. Ai auzit vreodată de existența scrisorilor de la Fatima sau de existența unui asemenea manuscris?

Miceal Ledwith: -Da! Am cunoscut-o pe sora Lucia, cea care a fost ultima supraviețuitoare dintre copiii care au avut viziunea Fecioarei sau - cum se spune - a "Mamei lui Iisus", la Fatima în ziua de 13 mai 1917. Ioan Paul al II-lea - pe care l-am întâlnit nu la Vatican ci la Castel Gondolfo (reşedința papală pe timpul verii), cred că era în octombrie 1980 sau 1981, după tentativa de asasinat la adresa sa din piața San Pietro, unde avea loc chiar aniversarea apariției de la Fatima 13 mai 1981 şi suveranul pontif a fost împuşcat de 5 ori de către un terorist turc dar el ştia ce urma să se întâmple.

Ştiu asta chiar din mărturisirile pe care papa mi le-a făcut într-o conversație privată. Când era student la teologie în Roma, Ioan Paul al II-lea a făcut o vizită unui om numit Padre Pio. E posibil să fi auzit de el. -Da. -Eu am o deosebită considerație pentru papa Ioan Paul al II-lea. Am lucrat alături de el timp de 17 ani. Am avut... am o imensă considerație pentru el. Când era preot-student la Roma, Ioan Paul al II-lea l-a vizitat pe Padre Pio în sudul Italiei – eu nu l-am întâlnit niciodată pe Padre Pio – şi el era îmbrăcat foarte frumos – ştiu că timpul e scurt, dar uneori detaliile irelevante spun multe ... deci Ioan Paul al II-lea, Karol Józef Wojtyła pe vremea aceea, era îmbrăcat foarte frumos, în cea mai bună sutana a sa, acel veştmânt specific preoțesc lung până la pământ, şi a coborât din autobuz sau tren acolo unde locuia Padre Pio.

Era un sezon foarte umed atunci în Italia şi viitorul papa a alunecat şi a căzut cu pieptul în noroi. Nu avea unde să se schimbe şi tot ce a putut să facă a fost să se şteargă de noroi şi să meargă aşa la Padre Pio. Oricum, asta e irelevant, dar ce e important sunt faptele. Padre Pio i-a spus în acea zi că va ajunge papă. Pe lângă aceasta Padre Pio i-a mai spus două lucruri. Primul, că va exista o tentativă de asasinat la adresa lui - şi cred că i-a spus şi data, 13 mai, aniversarea de la Fatima, spunându-i că va supraviețui. Tot Padre Pio i-a mai spus atunci că va exista şi un al doilea atentat la viața lui iar acesta va reuşi... L-am întâlnit pe papa Ioan Paul al II-lea în octombrie 1980, la Casa Gondolfo şi el avea un mic bandaj de plastic pe degetul inelar de la mâna stângă.

Noi eram primul grup cu care se întâlnea după recuperarea din atentat. El ştia că va trece prin asta. Mi-a povestit într-o conversație privată. Luase unul dintre cele 4 gloanțe cu care fusese împuşcat şi-l dusese personal la Fatima, punându-l în coroana statuii Maicii Domnului, ca gest de mulțumire pentru intervenția ei. Şi ştiu – pentru că am intrat deseori în capela sa privată de la Vatican – că Ioan Paul al II-lea avea o icoană a Maicii Domnului în locul lui privat de rugăciune.

Revenind la sora Lucia, … mă aflam la o întâlnire a Preşedinților Universităților Europene ce se ținea la Lisabona, în Portugalia, în 1990. Am mers într-o vizită la Coimbra, oraş aflat la nord de Lisabona. Unul dintre motivele vizitei mele acolo avea legătură cu a treia viziune avută de ultima supraviețuitoare dintre cei 3 copii despre care se presupune că au "văzut-o" pe Maica Domnului în 1917, pentru că sora Lucia se afla într-o mănăstire la Coimbra în acel moment.

M-am dus la mănăstire şi am participat la slujba ce avea loc. Sora Lucia era şi ea prezenta. Dar, oricum... sper că mai avem 5 minute. Lăudat fie Domnul că mai avem 5 minute la dispoziție să ne ocupăm de profunzimile Universului! Există un al treilea secret de la Fatima. Două dintre ele au fost dezvăluite. Al treilea ar fi trebuit să fie dezvăluit în 1960. Doi dintre oamenii cu care am lucrat, trei de fapt, au conspirat, trebuie s-o spun, ca să ascundă al treilea secret.

Le-am dezvăluit numele şi o voi face în continuare. La acel moment erau: 1) Cardinalul Sodano, Secretarul de Stat al Vaticanului, 2) Cardinalul Joseph Ratzinger, la vremea aceea şeful Congregației

pentru Doctrina Credinței, sub care am lucrat şi eu, actualul papa şi 3) Cardinalul Tarcisio Bertone, sub-secretar al Congregației. Ei au conspirat să ascundă al treilea secret, care se afla scris pe o pagină, în portugheză. (Fratele) Malachi Martin a mărturisit că el stătea în afara apartamentului papal în timp ce ei (cei 3 cardinali) erau în interior şi încercau să descifreze scrisul cu ajutorul a doi seminarişti portughezi traducerea originalului ce conținea al treilea secret de la Fatima. Aşa că pînă în anul 2000 a existat o conspirație între prezentul papă, Secretarul de Stat de la acel moment şi cardinalul Bertone, care era atunci, cred, arhiepiscop al Genovei.

Am lucrat cu toți aceştia, mai puțin cu Secretarul de Stat. Conspirația lor constă în a face publică o altă versiune a secretului de la Fatima (față de original). Care era secretul? Secretul spunea că Biserica va deveni coruptă de la vârf spre bază, … şi papa va avea mult de suferit, foarte mult, … şi că numărul de papi va fi foarte limitat.

C.M.: -…am auzit vorbindu-se despre acest lucru.

Miceal Ledwith: -Pe vremea aceea cadinalul Ratzinger, actualul papă, a spus că cei care se aşteaptă la revelații apocaliptice privind timpurile actuale vor fi dezamăgiți de cel de-al treilea secret de la Fatima, pentru că el nu conține nimic în plus față de ceea ce credincioşii ştiu deja. Nu este adevărat. Profeția vorbeşte despre schimbări majore în instituția Bisericii în vremurile noastre, ceea ce – desigur – nu este în avantajul Bisericii ca acest lucru să devină cunoscut.

Dar ca să revenim la întrebarea ta, pentru că mai avem vreo 2-3 minute, cel de-al treilea secret de la Fatima este real. A fost el dezvăluit în adevărata sa formă în anul 2000? Nu! Este el încurajator pentru aceste vremuri? Nu! Însă sora Lucia a murit în 2007 aşa că lăsăm această problemă în mâinile providenței. Deşi cred că nu e mai mult decât ceea ce oricum e evident şi ştim cu toții. Şi voi încheia cu această afirmație, pentru că ştiu că nu mai avem timp...

Consider că în majoritatea cazurilor de aşa-zise apariții ale Fecioarei Maria, oricine ar fi apărut acolo nu era câtuşi de puțin Maica Domnului. Am fost la Medjugorje, cel mai faimos loc de apariție al presupusei Fecioare Maria. Eram în 1987 într-o delegație în țara voastră vecină Yugoslavia, chiar cu ocazia aniversării aparițiilor. Era în perioada comunistă şi m-am dus acolo chiar la celebrare, în data de 24 iunie. Mă aflam deci acolo în 1987, la 7 ani de la prima apariție. În ziua aceea se aflau peste 60.000 de oameni în piața oraşului. Aparițiile se petreceau într-o cameră din casa preotului şi, din cauza funcției mele, mi s-a permis să intru. Am ajuns în pauza dintre aparții.

Ei (grupul vizionarilor) visau acele aparții. Pot să vă mărturisesc că atunci când aveau loc viziunile ei erau complet deconectați de la exterior. N-am făcut asta, dar alții de-acolo au făcut experimentul şi au înfipt ace în cei care primeau viziunile, iar aceştia n-au avut nicio reacție. Deci ceva se întâmpla acolo. Şi acum o să extrapolez ceva ce am aflat din discuțiile cu diferiți oameni în timpul vizitei mele la Medjugorje, în Yugoslavia, astăzi Bosnia-Herțegovina. Mă gândesc la un caz când una dintre viziuni a avut loc în aer liber, pe o colină, iar apariția le-a spus oamenilor: "Veniți mai aproape şi atingeți-mă!". Ceea ce unii au făcut, şi întinzând astfel mâna au simțit – citez acum, nu e invenția mea, 'ceva metalic' în aer, deşi nu vedeau nimic cu ochii.

C.M.: -Ce este deosebit de văzut sau de citit în biblioteca Vaticanului, în principal în secțiunea restricționată pentru public?

Miceal Ledwith: -Biblioteca Vaticanului, mai ales arhiva secretă, este enormă. Este un patrimoniu inestimabil. Dar, trebuie s-o spun oamenilor, ea arată precum garajul meu. Cristian, n-ai văzut cum e garajul meu pentru că ai fi înțeles cum arată biblioteca Vaticanului. Când am fost rectorul Universității din Maynooth, acum mulți ani, am construit o bibliotecă universitară. Deci ştiu câte ceva despre biblioteci.

Am spus odată cuiva aflat în sistemul de organizare al bibliotecii Vaticanului, pentru că e vorba de un sistem cu multe nivele iar persoana de la vârf e doar o figură cu funcție reprezentativă ... şi îi spuneam acestei persoane că am putea cataloga arhiva secretă a Vaticanului. Poate mulți dintre voi ați văzut filmul lui Dan Brown "Îngeri şi demoni", care de fapt este anterior "Codului lui Da Vinci", şi în care ni se arăta acest domeniu închis ermetic şi perfect conservat, care conține arhiva secretă, cu uşi automate... Să fim serioşi! Nimic din toate acestea nu e acolo. Sunt peste 230 de kilometri de rafturi în arhiva Vaticanului.

C.M.: -Şi toți acei km de rafturi sunt în subsol? 230 de km…

Miceal Ledwith: -Nu, nu sunt în subsol. Cine a spus asta? Sunt peste tot: în subsol, la suprafață, oriunde s-a găsit spațiu de depozitare. Să ne amintim că au fost multe invazii asupra locului unde acum e Vaticanul. Au fost normanzii în secolul al XII-lea, a fost Napoleon Bonaparte la sfârşitul anilor 1700 şi începutul anilor 1800. Acesta a cărat toată arhiva secretă a Vaticanului pe spinările măgarilor până la Paris, şi nu toată s-a întors înapoi după Congresul de la Viena. Cum arată arhiva secretă a Vaticanului? Ca în povestea lui Dan Brown? Nu. Arată exact ca şi garajul meu.

Deci odată la Roma i-am zis acestui oficial – pe vremea aceea obişnuiam să stau câte o săptămână acolo – că ar trebui să catalogam toată colecția aceea şi că eu voi găsi resursele necesare. I-am spus că ne-ar trebui vreo 2 oameni care să cunoască limbile cărților din arhivă: franceza, germană, spaniolă, italiană şi engleza medievale şi limbile clasice ale Greciei şi Romei antice: greacă veche şi latină. După un an, sau mai degrabă după o săptămână, după ce fusesem foarte ocupat cu celelalte lucrări ale mele, m-am întors şi i-am spus că am realizat că, fiind vorba de stive de materiale puse pe rafturi, pe la ferestre etc., mi-ar lua ceva mai mult de un secol ca să pot cataloga tot. Mie îmi ajunsese. Asta se întâmpla acum 25 de ani.

Deci e posibil totuşi ca astăzi să fim cu un sfert din drum mai aproape de țel. Cu toate acestea nu ți-am răspuns însă la întrebare. Îți ofer doar o imagine asupra stării reale a aşa-zisei arhive secrete a Vaticanului şi a materialelor minunate care se află acolo. Fii atent, îți spun doar atât: că indiferent de ce lucruri minunate se află acolo, nu le foloseşte nimeni! Nimeni nu le utilizează. Nimeni... Ce contează că există atâta informație dacă ea nu ajunge la nimeni? Aşadar, există vreun secret colosal ascuns în arhiva Vaticanului? Habar n-am! Şi nici altcineva nu ştie.

C.M.: -Îți mulțumesc foarte mult Miceal pentru această discuție deosebit de interesantă în care am aflat lucruri pe care le cunosc foarte puțini oameni din lume.

Miceal Ledwith: -Îți mulțumesc şi eu Cristian, le mulțumesc şi telespectatorilor care ne-au urmărit şi ne reîntâlnim data viitoare.